

MÉSZÁROS ISTVÁN

A SÖTÉTSÉG
KORA

A FÉNY ÉS ÁRNYÉK VÁROSA

„CIVITAS LUCIS ET UMBRAE”

Sic transit gloria mundi

Így múlik el a világ dicsősége

*A pápaavatási szertartás egyik
Kötelező részeként mondják*

Lángolt a város. Az egykoron fényes és csodálatos épületek máglyaként végezték a tűz oltárán.

A település a pusztulás küszöbén táncolt... Lakói közül sokakat elért a vég, több száz polgár és jó pár tucat harcos feküdt most holtan a macskaköves utakon, a városfalakon, és a házakban ahol a gyermekeknek sem irtalmaztak a barbár pengék.

A várost egy mindenre elszánt barbár horda rohamozta meg, az ostrom során sokuk odaveszett, de most tucatszám sorakoztak fel a város temploma körül.

A fegyelmet teljesen nélkülöző hadsereg.

Hajukat szabadon hagyták, mely mócsingosan terült el a vállukon, kezük, akár a várvédők combja, oly vastagságú volt. Az éjszakai hideg ellen testükre tekert bundákkal védekeztek. Alatta lánc inget felkötve.

Vegyesen voltak fölszerelve, fejsze, pallos, szöges buzogány, kerek fa pajzs. Többségük gyalogosan állt, de nyolc lovas is jelen volt, nagy csataménekkal. A lovasok hátul álltak. Figyeltek.

Bár a küzdelem az ő győzelmükkel végződött, de barbár ösztöneik nem engedték, hogy gondtalanul hajtsák le fejüket, még lehetnek a közelben ellenséges csapatok, kik bizonyára az orvtámadást részesítenék előnyben ilyen vesztes helyzetben.

Az éjszaka mindent elnyelő sötéttségét a lángoló épületek törték meg. Későre járt az idő, de a barbár horda, nem mozdult, valami felsőbb parancs maradásra bírta őket, a jól megengedett zsákmányolással szemben. Hosszú percek múltán történt valami.

A város templomának bezúzott kapuján át, egy fekete csuhában lévő papot ráncigáltak elő.

Két barbár harcos vonszolta, majd a kövezett útra hajtották nagy nyekkenés közepette. A pap lassan tápáskodott föl, kopaszra nyírt fejével, kék szemével, és vékony termetével eltörpült a barbár harcosok gigantikussága mellett.

Ennek ellenére nyugodt volt, még elpusztult városa láttán is. Szánakozva nézett végig a pusztító harcosokon, a nyakában lévő fakeresztet markolva így szólt:

– Gyónjátok meg bűneiteket az igaz istennek, és ezzel megváltjátok gyarló lelketek, a jót szolgálva megszabadítottok!

Hangja meggyőző csengett. Bizonyára, tapasztalt, volt, vallása terjesztésében. A barbárok csönddel válaszoltak, a csöndet azonban hamar megtörte egy gúnyos kacaj, majd egy férfi lépet elő a tömegből.

Egy hatalmas méretű barbár harcos. Fekete bundákba burkolózva, alatta itt-ott bepillantást lehetet nyerni a testét borító vastag láncingre, fejét fém sisak borította. Bal kezében egy hatalmas kardot markolva.

Ruházatát és fegyverét, vér, húscscafatok, és csontszilánkok díszítették.

Az első sorokban küzdhetett.

Lassan lépett az öreg elé, majd lehántotta súlyos sisakját, hosszú barna, haja a vállaira omlott. Egy durva arcberendezésű férfi állt a pappal szemben. Barna szemével, kutatóan szemlélte a templomból előrancia-gált foglyot.

De ezek a szemek nem a szokásosak voltak. Szemei körül a bőr feketén tündökölt, de ez mindegyik barbárra vonatkozott. Lehetett ugyan harci festék, de még is fenyegető külsőt kölcsönzött.

Miközben a tömegből előlépő barbár némi figyelmes kutatás után a földre ejtette a több helyen behorpadt sisakot, és megszólalt:

– Köszönjük szíves vendéglátásokat, eme fejedelmi múltú városban. Megtisztelve érezzük magunkat. Mondta gúnyos és mély hangján.

Szavaira, a barbár harcosok földerültek, hahotára fakadtak, ami inkább egy üvöltő medve hangjaira hasonlított.

A pap nem válaszolt, szánakozva figyelte a barbárt, aki megőrizve nyugalmát, így szólt:

– A nevem Verotorix. A Teutoburgi csata legbátrabb harcosa vagyok, városod lázadozni, mert az egy igaz úr, Odoaker vezér ellen.

– Az egy igaz úr Isten! Válaszolja a pap tömören.

Verotorix legyint egyet, és folytatja:

– Meglepő. A templomban lévő novíciusok is ezt mondták miközben kiontottuk oktalan életüket.

– Szörnyeteg vagy. Válaszolja üvöltve a pap. És elszörnyedt arccal folytatja: – Te, és minden harcosod a pokol tüzén fog égni! Az ártatlanok vérének kiontásának bűne az örök kárhozat!

A barbár harcosok némelyike ledermed, eddigi gúnyos mosolyuk lehervad. Verotorix mosolya azonban töretlen volt, őt nem hatotta, vagy rémítette meg a pap szavai.

Némi csönd után, válaszol a pap félelemkeltő szavaira:

– Talán harcosaimat megrémítheted jól betanult szövegeddel, de a magamfaját, nem. Az én uram nem engedi, hogy halandó ember megöljön, én vagyok a hatalom, mely lesújt a gyarló emberekre, ahogy rád is pap uram, te, ki pénzért árulod a túlvilági megváltást!

– Hiába az ocsmányoktól való hatalom, te emberbőrbe bújt démon, mert aki legyőz az nem ember lesz!

Verotorix kissé meglepődik, majd legyőzve zavartottságát, fölényesen válaszol:

– Jöjjön csak, kardom utat talán merész szívébe, bárki is az, de ami téged illet pap, te, ki a vallásod mögé bújva forgatod ki az embert minden vagyonából, most, megkapod büntetésed.

– Felkészültem a halálra. De te is készülj fel, mert hamar el jő.

Verotorix iszonyú kacaj megdermed, résnyire szűkült szemmel válaszol:

– Nem halsz meg pap, de életet sem kapsz.

Verotorix a harcosai felé fordul:

– Tüzet a pap szemébe, érezze földi bűnei súlyát és mértékét!

A pap nem könyörgött kegyelemért, tudta, hogy csak elpocsékolta idő lenne, halk imádságokba merült miközben két barbár harcos közre fogta és a legközelebbi máglyához vonszolták.

Verotorix a többi harcosa felé fordul, kitérta hatalmas kezeit és felkiált:

– A város a tiétek, pusztítsatok, zsákmányoljatok, ez az éj, az éjszaka gyermekeié!